

Лодката исчезна въ нощниятъ мракъ и каймакамина заповѣда да завлѣкхтъ всичкитѣ калугери въ затвора.

— Кучета гяури! Испокъсани попове! Извикахте ни гъ полето и ни излѣвихте! Ще ви дадемъ да разберете! Чаушина отключва ключоветѣ, прѣтрѣсва сжджцитѣ, търси комитетскитѣ плѣма, а калугерското злато и сребро трупа на купчина. Тъзи комитетска плѣчка е по-добра отъ труповетѣ, по-добра даже отъ живитѣ хайдутини въводи; разгрома излѣзе сполучливъ!

Зарадвавший каймакаминъ на другий день праща на валията телеграмма: „Ний изловихме всичкитѣ до единъ *комитети* калугери, а вчера въ сражението паднаха убити тридесетъ хайдутини. Страната е очистена, спокойствието обезпечено.“ Той заповѣда да извържатъ калугеритѣ въ сивджиръ, като говореше: нека раскъсатъ желѣзото съ злато, аю съ желѣзо не можаха да запазятъ златото“.

Лодката се плъзга по синето море. Вътъра духа отъ югъ къмъ сѣверъ; платната сж се расперили като широки крила, наоколо тишина и гладкостъ. Всичкитѣ насѣдаха около яхтата и се разговарятъ по-между си. Момака Мария глѣда морето и мислено благодари Бога за спасението на българскитѣ въводи.

Ключиотъ Стефанъ разказа какъ той се билъ записалъ въ казациѣ, желаящъ да служи на султана — падишаха, какъ е воювалъ противъ войската на Бѣлий-Царъ, и какъ послѣ войната нему се пощяло отъ мъжотия да се нешегува съ една стара баба. Бабата имала подъ подътъ законани пари, а неговий ножъ остъръ като бръсначъ. Ето и поискалъ той да поглади бабата съ ножа по гърлото за да види дали тя ще се уплаши. Той вече се заловилъ за работа когато влѣзалъ ненадѣйно чаушина съ желѣзната ржка и го уловилъ за шията. Той се оправдавалъ че се шегува, но вироглавийтъ чаушинъ го закаралъ право при сотника Колотушка и словесно му донесълъ за всичкото. Нѣма що да се прави: Колотушка взелъ книгата, перто и надраскалъ рапортъ на Миралаа Киркаръ-Бей. Бей не обичалъ да се мае съ слѣдствия и прѣписки. „Ехъ, дяволекийтъ сивъ Стефанъ! Ами бабата